

tive Herrer, der undlod at stemme, da Forsvarslovene var til Afstemning her i Tinget. Det fremgaar jo klart og tydeligt af en Udtalelse, som et æret Medlem af det konservative Folkeparti i det andet høje Ting for nylig har fremsat i det konservative Organ „Aarhus Stiftstidende“, refereret i „Nationaltidende“ den 1. August. Det ærede Medlem af Landstinget Hr. Schovelin har sagt, at det, at de paagældende Herrer ikke stemte, var at betragte som et første Strejkevarsel, et Varsko, noget, man ikke maatte tro var en Tilfældighed. Der laa en dybere Mening bag det. Det var et Giv Agt!, sagde han, til Partiledelsen, og et Giv Agt!, som denne forhaabentlig ikke vilde overhøre. Og han føjede til: „Der er i Partiet“ — altsaa i det konservative Folkeparti — „en bestemt Kreds, der ikke længere vil være med til at fortsætte vor hittidige Forhandlingsmaade overfor Venstre, og som blandt andet vil modsætte sig at ofre Byerhvervenes Interesser for et ensidigt Agrarregimente, der, ægget af vor Ledelses Føjelighed, mere og mere tror at maatte behandle de Konservative som deres livegne.“ Efter dette maa vi jo tro, at nu har de 5 Medlemmer bestemt, at nu skal Trældommens Tid være forbi, nu skal det ikke længere være Venstregeringen, der byder og befaler, og det konservative Folkeparti, der følger lydigt efter som Slaver. Nu bliver Forholdet omvendt. Nu vil man ikke længere ofre Byerhvervenes Interesser for det ensidige Agrarregimente; nu vil man kræve. Og man tager jo neppe fejl, naar man forudsætter, at Kravet allerede er stillet, og at det Forslag, der her foreligger til Behandling, er et Resultat af denne Frontforandring, som nogle Medlemmer af det konservative Folkeparti har taget overfor Regeringen. Det undrer mig nu imidlertid, at det konservative Folkeparti har tøvet saa længe med at sige Besked. Nu har man jo Bevis i Hænde for, at det har været overmaade let at bøje Regeringen til at være aktiv i Stedet for at være passiv. Følgen er, at det er det konservative Folkeparti, der ved sin vaklende og vigende Holdning i Virkeligheden bærer Ansvar for, at der intet er gjort for at bringe os ud over Industrikrisen.

Men ydermere kan det siges, at det konservative Folkeparti ved denne Passivitet i Virkeligheden har skadet Regeringens Sag. Regeringen og Venstre har væ-

ret daarligt tjent med at blive saadan stillet for derefter i yderste Øjeblik at faa Kniven paa Struben. Regeringen vilde langt lettere paa et tidligere Tidspunkt kunne have taget et Standpunkt, der var mere i Overensstemmelse med det Standpunkt, som nu er taget, og som har givet sig Udslag i det Forslag, som her foreligger. Ydmygelsen vilde ikke have været saa eklatant, som den nu er, hvis man paa et tidligere Tidspunkt var gaaet til en alvorlig Prøvelse af Industriens Krav og havde fremsat Forslag, der tog Sigte paa at afhjælpe de værste Ulykker, der var overgaaet Industrien som Følge af Industrikrisen. Sagen er jo ikke kommet som en Overraskelse. I Aar og Dag har vi haft en industriel Krise at trækkes med. I Aar og Dag har vi haft en Arbejdsledshed, som har været overvældende for Landet, og som har kostet Statskassen uhyre Beløb og har gjort stor Fortræd i de arbejdsløses Hjem, og som paa mange Maader har gjort det overordentlig vanskeligt for Nationen at klare sig frem i Tiden. Allerede i Sommeren 1919 blev Spørgsmaalet om Kriseforanstaltninger rejst. I Efteraaret henvendte Finansverdenen sig til Regeringen og anmodede om Hjælp. Vi fik Valutakommissionen, som en Tid lang prøvede paa at finde Vej ud af Uføret, men som til sidst maatte give op, da det var klart, at hverken Venstre eller det konservative Folkeparti vilde være med til at foretage sig noget som helst, og den første Valutakommission undlivedes da i Foraaret 1920. Men da vi saa havde faaet Regeringsskifte, faaet den nuværende Regering til at styre Landet, varede det ikke længe, før den højtærede Handelsminister selv fandt ud af, at noget burde der dog maaske gøres, og han nedsatte da den anden Valutakommission, i hvilken det ærede Medlem Hr. Pinstrup havde Sæde. Den anden Valutakommission udnævntes den 4. September 1920, og allerede i Oktober Maaned, tror jeg, eller i hvert Fald efter forholdsvis kort Tids Forløb havde den tilendebragt sit Arbejde. Dens Program var lagt til Dels ved en Udtalelse, som Handelsministeren ved Sommerens Møder havde fremsat. Den højtærede Handelsminister havde i Juni 1920 givet Udtryk for en Tilslutning fra Venstre til en Regulering af Importen, til Importforbud. I baade den første og den anden Valutakommission var det i overvejende Grad Valutaspørgsmaalet, der tog Interessen fangen, men ingen var jo i Tvivl om, at